

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 6^ο

ΙΣΧ
ΝΗ | ΚΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2001 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 69

Πολιτεία

ΑΔΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Κάποτε ένας υποτακτικός μου, διηγείται ο Άββας Ζωσιμάς, μέ πλησίασε και μου είπε:
- Γέροντά μου, σ' αγαπώ πολύ!
- Μέχρι τώρα, του απάντησα, δέν βρέθηκε άνθρωπος που νά μ' αγαπά, όπως τόν αγαπώ εγώ. Νά, τώρα που λές ότι μ' αγαπάς, τό πιστεύω. "Αν όμως κάνω κάτι που δέν θά σου άρέση, δέν θά μείνης ό ίδιος. Ένώ εγώ, ό,τι κι αν μου κάνης, δέν θά παύσω νά σ' αγαπώ.

Δέν πέρασε πολλές καιρός και δέν ξέρω τί του συνέβη. "Άρχισε νά μέ βρίζη και νά μέ συκοφαντή. Τά μάθαινα όλα και έλεγα μέσα μου: "Ο Άδελφός είναι καυτήρας του Θεού. Τόν έστειλε γιά νά θεραπεύση τήν κενόδοξη ψυχή μου. Αύτός θά μέ ώφελήση! Ένώ εκείνοι που μ' έπαινούν, μέ ζημιώνουν. Είναι συνεπώς ευεργέτης μου".

Τόν μνημόνευα, λοιπόν, σαν γιατρό και ευεργέτη. Έλεγα μάλιστα σέ όσους μου μετέφεραν τίς συκοφαντίες του: Τά λέει αυτά, γνωρίζοντας μόνον τίς φανερές μου άμαρτίες. Και αυτές, όχι όλες. Που νά γνώριζε και τίς κρυφές, που είναι αναρίθμητες.

Μετά από άρκετό καιρό, μέ συναντά στην Καισάρεια. "Όπως συνήθιζε, έρχεται, μέ άγκαλιάζει και μέ ασπάζεται, σαν νά μή συνέβαινε τίποτε. Έτσι έκανε όποτε μέ συναντούσε και εγώ δέν του έδειχνα καμιά επιφυλακτικότητα ή πικρία, αν και μάθαινα όλα όσα έλεγε έναντίον μου.

Αύτην τήν φορά όμως, πέφτει στα πόδια μου και κρατώντας τα μου λέει"

- Γέροντα, συγχώρεσέ με, γιά τό όνομα του Κυρίου. "Έχω ειπή πολλά και φοβερά έναντίον σου. Έγώ τόν σηκώνω, τόν ασπάζομαι και του λέω χαριεντιζόμενος:
- Θυμάται ή οσιότητά σου, πώς όταν κάποτε μου είπες πόσο μ' αγαπάς, σου απάντησα ότι κανείς δέν μ' αγαπά, όσο εγώ τόν αγαπώ; Και πώς ό,τι κι αν πάθω από σένα, δέν θά παύσω νά σ' αγαπώ; Μάθε λοιπόν ότι τά γνωρίζω όλα όσα είπες έναντίον μου και δέν έπαυσα νά σ' αγαπώ! Κανείς δέν μέ έπεισε νά πώ τό παραμικρό έναντίον σου. Σέ δικαιολογούσα σέ όλους. Δέν παρέλειπα νά σέ μνημονεύω στίς προσευχές μου. Άλλά ούτε και μέσα μου σέ υποτιμούσα! Και γιά νά πεισθής, άκουσε τί μου συνέβη: Κάποτε πόνεσε πολύ τό μάτι μου. Τότε σέ θυμήθηκα και σταυρώνοντάς το είπα: "Κύριε Ίησου Χριστέ, μέ τίς ευχές του Άδελφού, θεράπευσέ με". Και άμέσως γιατρεύθηκα! Άμφιβάλλεις λοιπόν γιά τήν δική μου αγάπη;

Γερόντων

✘ Βολιδοσκοπήσατε από που ξεκινάει ή ύπακοή. Από τήν Τριαδική Θεότητα. Ο Χριστός λέει ότι "ήρθα νά κάνω όχι τό θέλημα τό έμόν, αλλά τό θέλημα του πέμψαντός με" (Λουκ. 22: 42). Από εκεί άρχίζει ή ύπακοή. Γι' αυτό και όποιος κάνει ύπακοή, γίνεται μιμητής του Χριστού!

✘ Μακάριος εκείνος ό αδελφός ό όποιος, προτού νά τελειώση τόν λόγο ό Γέροντας ή ό παραδελφός του, λέει "νά είναι εύλογημένο". Σου είπεν ένας αδελφός: "Έλα, Πάτερ, νά μέ βοηθήσης εδώ", "νά είναι εύλογημένο". Άκολούθησε αυτόν τόν δρόμο, νά δης τί θά αισθανθής μέσα σου. Τί ειρήνη, τί γαλήνη θά αισθανθής! Ένώ, "περίμενε πέντε λεπτά κι έρχομαι"...

✘ Ο Θεός μās δοκιμάζει καμιά φορά νά μās ξυπνήση, νά πούμε. Σου στέλνει έναν πειρασμό ό Θεός, ό Θεός θέλει νά σέ ξυπνήση, μήν κοιμάσαι! **μήν κοιμάσαι, λέγε τήν ευχή.**

Γέρων Έφραίμ Κατουνακιώτης

✘ "Όταν ιδώ άνθρωπον έρεθισμένον, προσεύχομαι νά τόν ειρηνεύση ό Κύριος και δέν άκούω τί λέγει. Γι' αυτό και δέν στενοχωρούμαι. Όταν θά ειρηνεύση και θά δοθής ή κατάλληλη εύκαιρία, τότε του όμιλώ, διότι τότε είναι άκριβώς σέ θέσι νά καταλάβη τήν άφροσύνη του.

Γέρων Άμφιλόχιος Μακρής

✘ "Όταν βλέπετε ότι κάποιος από τούς οικείους σας άσθενεί, είτε ό πατέρας, είτε ή μητέρα είτε άγόρι είτε κορίτσι ή και όποιοσδήποτε είναι, μή καλήτε άμέσως τόν γιατρό, αλλά τόν Ίερέα, γιά νά τόν εξομολογήση. Διότι, Θεός φυλάξει, **έν τόν άρπάξη ό θάνατος άνεξομολόγητο και μέ βαρειές άμαρτίες, δέν τόν συγχωρούν όλες οι άλλες Άκολουθίες**, ούτε τόν ώφελούν σέ κάτι, έφ' όσον δέν ώμολόγησε μέ ειλικρίνεια τίς άμαρτίες του στον Πνευματικό.

✘ Φάγε, όταν πεινάς, πίνε όταν διψάς και κοιμήσου όταν νυστάξης!

✘ Από τήν κόλασι κανείς δέν μπορεί νά μās βγάλη, παρά μόνο τό έλεος του Θεού και τά καλά μας έργα.

Γέρων Κλεόπας Ήλιε

Τό ελάφι της Παναγίας μας

Τό Μοναστήρι της Παναγίας του Μεσοβουνίου ήταν κρυμμένο, στά χρόνια της τουρκοκρατίας, πίσω από ένα ψηλό βουνό, στ' αριστερά του δρόμου πού πάει από τόν Θεσσαλικό κάμπο στήν Άρτα.

Τό μονοπάτι του επικίνδυνο. Μόνο κατσίκια καί ντόπιοι χωρικοί μπορούσαν νά τό περάσουν. Όλοι μιλούσαν γιά τήν παλιά δόξα της Μονής καί γιά τήν αίγλη της. Στά μαύρα χρόνια όμως της σκλαβιάς ήταν κι αυτό βουτηγμένο στήν φτώχεια.

Πανηγύριζε κάθε χρόνο στίς 8 Σεπτεμβρίου, στό Γενέσιο της Θεοτόκου. Γινόταν τό πιό λαμπρό πανηγύρι της περιοχής της Άργιθέας. Καί είχαν τό έθιμο οι Μοναχοί νά σφάζουν ένα μοσχάρι, νά τό βράζουν στά καζάνια του μαγειρείου καί μετά τήν εκκλησία νά τό μοιράζουν σάν εύλογία στους πιστούς.

Τό πανηγύρι της χρονιάς είχε σταματήσει νά γίνεται μέ λαμπρότητα εδώ καί χρόνια. Τό Μοναστήρι δέν είχε ούτε ένα σφαχτό νά προσφέρει. Καί αυτό τό πράγμα έθλιβε πολλούς. Τό θεωρούσαν γρουσουζιά, καθώς καί περιφρόνησι της Παναγίας.

- Τί νά κάνουμε, τούς άπαντούσε ό 'Ηγούμενος. Ούτε κοκόρι δέν έχει άπομείνει.

Άνάμεσα σ' αυτούς πού θλίβονταν ήταν κι ένας γέροντας Μοναχός, άσπρογένης, πού πλησίαζε τά όγδόντα.

"Κάνε, Παναγιά μου, τό θαύμα σου!" ικέτευε μέρα - νύχτα τήν Θεοτόκο. "Κάνε ένα όποιοδήποτε θαύμα, γιά νά δείξεις στον λαό σου πώς βρίσκεσαι κοντά του, γιά νά μή χάσουν τήν πίστι τους σ' έσένα".

Εημέρωνε ή έορτή της Κοιμήσεως. Ό γέροντας Μοναχός ήσύχαζε στό κελλί του, όταν ξαφνικά ένα όραμα τόν συντάραξε. Πρίν σημάνη ό Όρθρος, σηκώθηκε καί κίνησε γιά τόν 'Ηγούμενο. Χτύπησε δυνατά τήν πόρτα.

- Τί σ' έφερε τέτοια ώρα εδώ, εύλογημένε;

- Γέροντά μου, είδα όραμα ζωντανό καί θείο. Πρίν από λίγο φωτίστηκε τό κελλί μου από ένα άπλετο φώς. Πρίν καλά - καλά συνέλθω, βλέπω όρθια μπροστά μου τήν Παναγία. Μέ κοίταζε άυστηρά, αλλά καί μέ άγάπη. Φαινόταν πονεμένη, αλλά καί γεμάτη γαλήνη. Τήν άκούω τότε νά μου λήη: "Νά πής στον 'Ηγούμενο καί στους Άδελφούς νά γιορτάσουν φέτος πανηγυρικά τήν μνήμη μου. Γιατί τό χειρότερο άπ' όσα έχασε τούτος ό λαός είναι ή πίστι του. Νά συνάξουν τά

χωριά γιά χάρι μου, κι' εγώ θά είμαι μαζί τους". Άμέσως κατόπιν εξαφανίστηκε.

Ο 'Ηγούμενος άκουσε τό όραμα μέ προσοχή, αλλά καί μέ δισταγμό. Ύστερα ξεκίνησε γιά τήν Εκκλησία.

Άπό τό κοντινό χωριό είχαν έρθει άρκετοί προσκυνητές. Άπό στόμα σέ στόμα μαθεύτηκε τό όραμα του Μοναχού, καί σύντομα έγινε γνωστό καί στ' άλλα χωριά της περιοχής. Η άγιότητα της ζωής του ήταν μία άξιόπιστη μαρτυρία. Άκόμα κι ό Δεσπότης τόν είχε γιά παράδειγμα.

Μερικοί πλησίασαν τόν 'Ηγούμενο καί τόν παρακάλεσαν νά έκτελέσει τήν βούλησι της Θεοτόκου, άφου τήν είχε κάνει γνωστή μ' έναν τόσο ζωντανό τρόπο.

Μία εβδομάδα, λοιπόν, μετά τήν άπόδοσι της Κοιμήσεως, στήν έορτή της άποτομής της Κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου, Μοναχοί καί χωρικοί άκουσαν από τό στόμα του 'Ηγουμένου τήν χαρούμενη είδησι:

- Μέ τήν χάρι καί τήν εύλογία της Παναγίας, τό Μοναστήρι μας θά κάνη φέτος λαμπρό πανηγύρι, τέτοιο πού γιά πολλά χρόνια δέν έχει γίνει. Γνωρίζετε όμως πώς οι καιροί είναι δύσκολοι καί τό Μοναστήρι φτωχό. Γι' αυτό δέν θά έχουμε αυτή τή φορά σφαχτό. Θα συναχθούμε όμως γιά νά γιορτάσουμε.

Τό νέο φτερούγισε άμέσως σέ βουνά καί κάμπους, μαθεύτηκε σ' όλα τά γύρω χωριά. Επί τέλους, θά ζούσαν καί πάλι τό λαμπρό πανηγύρι της Παναγίας. Θα έσμιγαν καί πάλι κάτω από τήν χάρι της. Δέν μπορούσε παρά νά ήταν γιά καλό. Ίσως ξημέρωνε ό Θεός καλύτερες ήμέρες γιά τό γένος καί γιά όλους.

Άπό τήν παραμονή κιάλας της γιορτής, όλο τό πλάτωμα δεξιά στή Μονή άρχισε νά γεμίζει κόσμο. Ομάδες - ομάδες κατέφθαναν οι προσκυνητές από τά γύρω χωριά, μέσα από τίς άπόκρημνες πλαγιές καί τά δάση. Ήρθαν καί όλοι οι Ίερείς των χωριών καί έγινε μία Λειτουργία μεγαλόπρεπη.

Ό κόσμος είχε ξεχυθεί στίς πλαγιές, γιατί δέν χωρούσε στον μικρό Ναό. Η άκολουθία θ' άργούσε πολύ. Στο τέλος θα έβγαϊναν λαμπροφορεμένοι έννέα Ίερείς μέ τήν εικόνα της Παναγίας γιά τήν άρτοκλασία.

Εαφνικά, ένω όλοι κάθονταν καί περίμεναν, άκούνε από τήν πλαγιά του δασωμένου λόφου μία ταραχή. Γυρίζουν τότε καί βλέπουν ένα ελάφι νά πλησιάζη θαρρετά καί μέ βήμα γοργό. Ήταν τόσο αναπάντεχο, πού κανείς δέν σκέ-

φθηκε νά κάνη κάτι.

Ἐκεῖνο, σάν νά τό ὀδηγοῦσε ἀόρατο χέρι, πέρασε μέσα ἀπό τόν κόσμο καί δρασκέλισε τήν μεγάλη αὐλόπορτα. Ὑστερα, σάν νά ἦταν ζωντανό τῆς Μονῆς πού γνῶριζε τά κατατόπια, προχώρησε κατευθεῖαν γιά τό μαγειρεῖο. Ἐδῶ στάθηκε.

Ὁ Καλόγερος πού βρισκόταν ἐκεῖ καί διακονοῦσε τούς προσκυνητάς δέν ἤξερε τί νά κάνη. Πρῶτα - πρῶτα τοῦ ἔδωσε νερό. Τό ἐλάφι ἤπια μέ τήν ψυχή του. Ἀφοῦ ξεδίψασε, ξάπλωσε σέ μιά γωνιά καί τέντωσε τόν λαμό του μέ τέτοιο τρόπο, σάν νά προσφερόταν μόνο του γιά μιά θυσία.

- Δῶρο τῆς Παναγίας! εἶπαν οἱ γεροντότεροι. Τό εἶχε ἄλλωστε μηνύσει μέ τόν γέροντα Μοναχό.

Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ὁ Ἠγούμενος. Συμφώνησε κι αὐτός πῶς ἔπρεπε νά σφάξουν τό ἐλάφι καί νά τό μοιράσουν στόν κόσμο σάν εὐλογία τῆς Παναγίας.

Ἔτσι καί ἔγινε. Ἐκεῖνη τή χρονιά ὄλοι οἱ προσκυνητές πῆραν τό μεσημέρι τήν μερίδα τους. Ἐζήσαν ἓνα ὀλοφάνερο θαῦμα. Τό εἶδαν ἑκατοντάδες μάτια. Τό ὁμολόγησαν ἑκατοντάδες στόματα. Τό νέο, σάν κεραυνός, ἠλέκτρισε τά χωριά τῶν Ἀγραφῶν.

Από τότε, κάθε χρονιά ἀνήμερα τῆς Παναγίας, στίς 8 Σεπτεμβρίου, ἐρχόταν πάντα ἓνα ἐλάφι μπροστά στήν πύλη τῆς Μονῆς. Κανείς δέν τό ἔβλεπε ἀπό πρῖν νά τριγυρνᾶ στά βουνά. Ἐκεῖνο ὅμως πάντα ἐρχόταν στήν ἡμέρα του, στήν ὥρα του, στόν τόπο του, στήν Χάρι τῆς. Δροσιζόταν, ξεκουραζόταν κι ὕστερα ξάπλωνε χάμω καί πρόσφερε τόν λαμό του στό μαχαίρι.

Ὑστερα ἀπό χρόνια οἱ Τοῦρκοι ἔφυγαν ἀπό τήν χώρα. Πέθαναν καί οἱ Μοναχοί πού πρωτοαντίκρυσαν τό θαῦμα. Πῆραν ἄλλοι τήν θέσι τους. Τό θαῦμα, ὡστόσο, συνεχιζόταν.

Κάποια χρονιά, στό πανηγύρι, τό ἐλάφι δέν ἔλεγε νά φανῆ! Τελείωσε ὁ Ὁρθρος, μῆκαν στήν Λειτουργία κι ὁ κόσμος ἄρχισε νά ἀνησυχῆ!

- Οἱ ἀμαρτίες μας φταῖνε! ἔλεγαν οἱ προσκυνητές.

- Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν πάλι νά ξεστρατιζοῦν, νά χάνουν τήν πίστι τους, συμπλήρωναν ἄλλοι.

Μόλις ὅμως ἄρχισε τό Χερουβικό, νά το πάλι τό ἐλάφι. Τό πλῆθος ἀνακουφίστηκε. Ὁ Καλόγερος, πού περίμενε μέ τό μαχαίρι στό χέρι, ἀνέπνευσε. Τό ἐλάφι, σάν νά τά εἶχε χαμένα, κοίταξε δεξιά - ζερβά φοβισμένο, καί ὕστερα τράβηξε γιά τό Μοναστήρι. Ἐφθασε στήν πύλη ἰδρωμένο καί λαχανιασμένο. Ὁ Καλόγερος καί οἱ μάγειροι τό ἄρπαξαν ἀμέσως καί τό ἔσφαξαν. Μόλις πού θά πρόφταναν νά τό ἐτοιμάσουν γιά τό μεσημέρι.

- Τό ἐλάφι δέν θά ξανάρθη, εἶπε ἓνας ἐκατόχρονος τσοπάνος. Φανήκαμε σκληρόκαρδοι. Κοιτάξαμε μόνο τήν εὐκολία μας. Δέν τό αφήσαμε νά ξεκουραστῆ καί νά ξεδιψάση, ἀλλά τό ὀδηγήσαμε ἀμέσως στή σφαγή. Ἀμαρτήσαμε.

Κανείς δέν πρόσεξε τά λόγια τοῦ γέροντα. Ὅταν ὅμως τήν ἄλλη χρονιά τό ἐλάφι δέν φάνηκε καθόλου, τότε κατάλαβαν πῶς ἔφταξαν. Ἀπό τότε τό ἐλάφι δέν ξαναφάνηκε.

Πέρασαν χρόνια. Ἦρθαν ἄλλοι ἀντίχριστοι, πού κατέστρεψαν τήν Μονή καί ξεκλήρισαν τούς Μοναχοί. Σήμερα δέν ἀπομένει τίποτε ἀπό τό παλιό μεγαλόπρεπο Μοναστήρι, παρά μόνο ο μικρός ναός καί ἡ ἔρειπωμένη κουζίνα.

Καί ὅμως, κάθε χρονιά, στίς 8 Σεπτεμβρίου, τά χωριά τῆς Ἀργιθέας συνάζονται ἐκεῖ καί πανηγυρίζουν τήν χάρι τῆς. Καί περιμένουν νά ξαναφανῆ τό ἐλάφι, ὅπως τά παλιά χρόνια - θαῦμα τῆς Παναγίας τοῦ Μεσοβουνίου στό σκλαβωμένο γένος.

Απο
το

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Δύο Ἀδελφοί, πού ἀσκήτευαν μαζί, ἔπεσαν σέ ἀμέλια. Ἀντί ν' ἀγωνιστοῦν γιά τήν διόρθωσι τους, ἀφῆσαν τήν ἔρημο καί γύρισαν στόν κόσμο. Ἐκεῖ δέν ἄργησαν νά παρασυρθοῦν σέ κάθε εἶδος ἀσωτίας. Μέ τόν καιρό ὅμως, κουράστηκαν ἀπό τήν ἀκατάστατη ζωή τους, ἀηδίασαν τήν ἀμαρτία καί ἔλεγαν μεταξύ τους, πικρά μετανοημένοι:

- Τί κερδίσαμε πού περιφρονήσαμε βίο ἀγγελικό καί κυλιστήκαμε σ' αὐτόν τόν βόρβορο; Τήν ψυχή καί τό σῶμα βλάψαμε καί θά ζημιωθοῦμε τήν αἰώνιο ζωή. Ἄς γυρίσουμε στήν ἔρημο, νά βάλωμε ἀρχή καλῆς μετανοίας.

Τό εἶπαν καί τό ἔκαναν. Ἐξωμολογήθηκαν μέ συντριβή τίς ἀμαρτίες τους καί δέχτηκαν μέ ταπεινοσύνη τό ἐπιτίμιο πού τοῦς ἔδωσαν οἱ Γέροντες. Τιμωρήθηκαν νά μείνουν γιά ἓνα χρόνο κλεισμένοι στά κελλιά τους, χωρίς νά μιλήσουν μέ ἄνθρωπο, καί νά τρώγουν λίγο ξερό ψωμί ὕστερα ἀπό τήν δύσι τοῦ ἡλίου.

Σάν πέρασε ὁ χρόνος, πῆγαν οἱ Πατέρες νά τοῦς λύσουν τό ἐπιτίμιο. Οἱ Ἀδελφοί πού εἶχαν σχεδόν τήν ἴδια ἡλικία καί κάποια ὁμοιότητα στήν ἐμφάνισί τους, βρέθηκαν ἐντελῶς διαφορετικοί.

Ὁ ἓνας εἶχε γίνει σωστός σκελετός ἀπό τήν ἀδυναμία, ὠχρός καί κατηφής.

Ὁ ἄλλος δέν εἶχε χάσει τίς δυνάμεις του καί ἔδειχνε πολύ χαρούμενος στήν ὄψι.

Απόρησαν οἱ Γέροντες. Πῶς εἶχαν τόση διαφορά μεταξύ τους, ἀφοῦ ἡ τιμωρία ἦταν ἡ ἴδια καί γιά τοῦς δύο; ρώτησαν τόν καθένα πῶς πέρασε ἐκεῖνο τό διάστημα.

- Μέρα - νύχτα, εἶπε ὁ πρῶτος, συλλογιζόμουν τίς ἀμαρτίες μου καί τήν αἰώνια τιμωρία πού γι' αὐτές μέ περιμένει. Ἀγωνία καί φόβος κατέτρωγε τά σωθικά μου. Τό σῶμα μου μαράθηκε καί τό πετσί κόλλησε στά κόκκαλά μου.

- Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ταπεινά ὁ ἄλλος, εὐχαριστοῦσα μ' ὄλη μου τήν ψυχή, κάθε μέρα πού περνοῦσε, τόν Πανάγαθο Θεό πού δέν μέ ἄφησε νά πεθάνω ἀμετανόητος, γιά νά κολάζομαι αἰωνίως, ἀλλά μέ δέχτηκε στήν πατρική ἀγκαλιά του σάν τόν Ἄσωτο. Αὐτή ἡ σκέψι γέμιζε εὐγνωμοσύνη τήν ψυχή μου καί πλημύριζε τήν καρδιά μου μέ χαρά.

Ὑστερα ἀπ' αὐτά πού ἀκούσαν οἱ Πατέρες, εἶπαν πῶς **καί τῶν δύο ἡ μετάνοια ἦταν ἀρεστή στόν Θεό.**

Γερο - Στέφανος ο Νεοασκητιώτης

Στὴν Νέα σκήτη τοῦ Ἁγίου Παύλου πῆγε εὐσεβὴς νέος ἀπὸ τὴν Χίο καὶ κοινοβίασε στὴν Καλύβα "**ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ**" καί, ἀφοῦ ἀρκετὰ δοκιμάσθηκε ἀπὸ τοὺς Γέροντες τῆς Καλύβης αὐτῆς, ἔγινε Μοναχὸς καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Στέφανος.

Μέ τυφλὴ ὑπακοή καὶ ἄκρα ταπεινώσι, ὁ Στέφανος πέρασε ἑβδομήντα πέντε ὀλόκληρα χρόνια στὴν καλογερική ζωή, καὶ μὲ αὐταπάρνησι καὶ πολὺν ἀγῶνα καταξιώθηκε νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα τῆς προσευχῆς.

Μέρα - νύχτα δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του, τὸ νὰ λήθῃ ἀκατάπαυστα τὴν εὐχή, τὸ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με", τὸ "Υπεραγία Θεοτόκε σώσε με", "Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ βοήθησέ με", "Ἅγιοι Πάντες καὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ"

Μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του συνέχιζε αὐτὲς τὶς εὐχές, ὅπως μὲ βεβαίωσεν ὁ εὐλαβέστατος Μοναχὸς Σάββας, κι αὐτὸς Χίος, ὁ ὅποιος πῆρε τελικὰ τὸν Γερο - Στέφανο πολὺ ἄρρωστο στὸ Καλύβι του "Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του τὸν γηροκόμησε.

Ο Γερο - Στέφανος πολλοὺς καὶ ποικίλους πειρασμοὺς πέρασε στὴν ζωὴ του, ἀπὸ ὄρατους καὶ ἀόρατους δαίμονες, καὶ τοὺς ὑπέφερε μὲ πολλὴ ὑπομονή. Ἄλλὰ ὁ Κύριος, ποῦ θέλει νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ ξελαμπικάρῃ τὸ μέταλλο τοῦ χρυσοῦ, γιὰ νὰ λάμπῃ πραγματικά, παρεχώρησε σὲ μεγάλη πλέον ἡλικία νὰ ἀρρωστήσῃ καὶ νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἐπάρατη νόσο τοῦ καρκίνου στὴν κύστι.

Ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ ὁ Γερο - Στέφανος, πολλοὺς καὶ φρικτοὺς πόνους ὑπέφερε καὶ ἐταλαιπωρεῖτο, ἀλλὰ ἡ ἀκατάπαυστη δοξολογία ποῦ ἔκανε καὶ οἱ εὐχές ποῦ διαρκῶς ἔλεγε, τοῦ ἔδιναν τὸ κουράγιο καὶ τὴν δύναμι νὰ πνίγῃ τὸν πόνο του καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸ μέρα - νύχτα, χωρὶς ποτέ νὰ γογγύσῃ ἢ νὰ ἀγανακτήσῃ, ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς ἀρρώστιας του, κατὰ τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ εἰπῇ, ὅπως πολλοί, δυστυχῶς, ἄνθρωποι, ἐκεῖνα τὰ ἀνόητα, ἀπερίσκεπτα καὶ βλάσφημα λόγια: "Μά, ἐπὶ τέλους, ἐμένα βρῆκε ὁ Θεὸς νὰ παιδέψῃ, καὶ νὰ μοῦ τὸ κἀνὴ αὐτὸ ἐμένα ὁ Θεός", κ.τ. λ ποῦ τὰ λένε κατὰ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ μακροθυμίας τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα μας καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, διότι δὲν

ἔμαθαν νὰ προσεύχωνται καὶ δὲν γύμνασαν τὸν ἑαυτὸ τους νὰ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν.

Ο εὐλογημένος αὐτὸς Γερο - Στέφανος, ὠπλισμένος μὲ τὴν ὑπομονή τοῦ Ἰῶβ ἔλεγε: "Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποῦ μοῦ ἔδωσες αὐτὴν τὴν ἀσθένεια, αὐτοὺς τοὺς πόνους, αὐτὰ τὰ βάσανα καὶ μάλιστα τώρα, στὰ γεράματά μου, γιὰ νὰ καθαρῶσιν τὸ ἀκάθαρτο σαρκίό μου ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, τὶς ρυπαρότητες καὶ ἀκαθαρσίες, καὶ θέλησες μὲ τοὺς φρικτοὺς πόνους νὰ καθαρῶσιν τὸ μυαλό μου, τὶς σκέψεις μου καὶ νὰ φωτίσῃς τὴν διάνοιά μου.

Σὲ παρακαλῶ Θεέ μου, Ἐσὺ ποῦ μοῦ ἔδωσες αὐτὴν τὴν ἀσθένεια, Χριστέ μου, Σωτῆρα μου, δώσε μοῦ ὑπομονή νὰ βαστάξω μέχρι τέλους τοὺς πόνους τούτους. Σὺ, ποῦ οἱ ἁμαρτίες μου Σὲ ἀνέβασαν ἐπάνω στὸν Σταυρό, καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη Σου ἀγάπη γιὰ μᾶς, ὑπέμεινες τὸ φρικτότερο μαρτύριο τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ ἔχυσες τὸ πανάγιο Σου Αἷμα, γιὰ νὰ ξεπλύνῃς τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὶς δικές μου, δώσε μοῦ Σὲ παρακαλῶ δύναμι νὰ βαστήξω καὶ ἐγὼ αὐτὸν τὸν μικρὸ σταυρό, ποῦ ἡ ἀγάπη Σου μοῦ χάρισε. Ἄς γίνῃ, Χριστέ μου, φάρμακο ἢ πληγὴ καὶ ὁ πόνος νὰ θεραπεύσῃ καὶ νὰ καθαρῶσιν τὰ ψυχικά μου τραύματα καὶ νὰ μὲ καταξιώσῃς, μ' αὐτὴν τὴν πληγὴ καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἢ ὅπως Ἐσὺ γνωρίζεις καὶ ἐπίστασαι μὲ τὴν πάνσοφῃ οικονομία Σου, νὰ οικονομῆσῃς τὴν ψυχικὴ μου σωτηρία".

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, τὶς προσευχές καὶ τὶς θερμὲς μὲ δάκρυα παρακλήσεις, λάβαινε δύναμι καὶ μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ ἀλάφρωνε τοὺς πόνους του. Ἡ κατάσταση αὐτὴ κράτησε πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Ἄδελφός Σάββας πολλὰ καὶ αὐτὸς ὑπέφερε μέρα καὶ νύχτα νὰ μένῃ ξάγρυπνος, νὰ τὸν γυρίζῃ καὶ νὰ τὸν ἐξυπηρετῇ στὶς σωματικές του ἀνάγκες.

Τελικὰ στὶς 14 Σεπτεμβρίου, τὴν ἡμέρα τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀφοῦ προεῖδε καὶ προεῖπε τὸν θάνατό του ὁ Γερο - Στέφανος καὶ ἀφοῦ τὴν παραμονὴ ζήτησε νὰ κάνουν Θεία Λειτουργία ὅποτε κοινώνησε τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐφόδιο καὶ πνευματικὸ εἰσιτήριο παρέδωσε τὸ πνεῦμα καὶ εἰρηνικὰ κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο καὶ μακαριστὸ ὕπνο, τὸ σωτήριον ἔτος 1970.

Αθωνική

ποιήτρια

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Αργυρώ Παχή

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

